

Μήπως γράφουμε με εμπάθεια;

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστι](#)

Γράφει ο π. Βασίλειος Καλλιακμάνης

α) Πολλοί θεολόγοι και κληρικοί αλλά και λευκασμένοι επίσκοποι συντάσσουν και δημοσιεύουν στις μέρες μας διάφορα κείμενα. Ωστόσο ορισμένοι μη έχοντας επίγνωση του βάρους των λεγομένων τους ακολουθούν την κοσμική αντίληψη της ανταγωνιστικής δημοσιογραφίας.

Μετρούν με αυταρέσκεια και καύχηση την επισκεψιμότητα των προσωπικών τους ιστολογίων, μετατρέπουν το θεολογικό λόγο σε εμπορική είδηση και όχι σπάνια καπηλεύονται το θείο λόγο.

β) Οξύτητα, εμπάθεια, υπονοούμενα, μνησικακία, εξουθένωση των διαφωνούντων, αναπόδεικτες κατηγορίες και αδιακρισία χρησιμοποιούνται χωρίς συστολή και συχνά «αλλήλους δάκνομεν και κατεσθίομεν» (βλ. Γαλ. 5,15). Και δεν φοβόμαστε μήπως τρώγοντας τις σάρκες μας και δαπανώντας τις θεολογικές δυνάμεις βρισκόμαστε εκτός της πατερικής παραδόσεως, την οποία επικαλούμαστε και εν ονόματι της οποίας δήθεν γράφουμε.

γ) Στην πατερική εκκλησιαστική παράδοση τίθεται συχνά το ζήτημα των προϋποθέσεων της σύνταξης θεολογικών κειμένων. Ο Άγιος Γρηγόριος Σιναΐτης (1255-1347) συνοψίζοντας παράδοση πολλών αιώνων αναφέρει ότι υπάρχουν τρεις τρόποι εκπόνησης ενός θεολογικού συγγράμματος, που είναι αδιάβλητοι και ακατάκριτοι. «Πρώτος ο δι' υπόμνησιν εαυτού· δεύτερος ο προς ωφέλειαν των άλλων· τρίτος ο δι' υπακοήν συγγραφόμενος· ενώ και τα πλείστα των γραφών

συνετέθησαν τοις ταπεινώς εκζητήσασι τον λόγον». [\(περισσότερα...\)](#)